

LBPRIS

We know
books

SARAH ADAMS

**EVADARE
LA ROMA**

Traducere din limba engleză
LILIANA DĂNESCU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Amelia

„Este în regulă, nu? Sunt bine?“

Respir adânc și îmi încleștez și mai tare degetele pe volan.

- Da, Amelia, ești bine. Ești fantastic de bine, de fapt. Ești exact ca Audrey Hepburn, ți-ai luat viața în propriile mâini șiiii... vorbești singură... deci, poate că nu ești chiar atât de bine, dar, ținând cont de circumstanțe, ești aproape bine, îmi spun eu, mijindu-mi privirea prin parbriz la drumul întunecat care se întinde în fața mea. Da. Cred că mai corect ar fi să spun că sunt aproape bine.

Exceptând faptul că este întuneric beznă, iar mașina mea zdrăngăne, scoțând niște zgomote care îmi amintesc de zornăitul unor monede uitate într-un uscător. Nu sunt vreun as al mecanicii, dar îmi dau seama că nu este normal. Drăguța și micuța mea Toyota Corolla, mașina pe care o am de când eram în liceu, mașina în care mi-am auzit prima oară cântecul la radio pe când aveam doar 18 ani, mașina cu care am mers la Phantom Records și am semnat contractul în urmă cu zece ani, își trăiește ultimele zile. Nu are cum să mă lase chiar acum, pentru că mirosul

vechilor mele genunchiere de volei încă mai este impregnate în tapițerie.

„Nu, nu astăzi, Satan.“

Frec bordul de parcă ar fi un duh ascuns înăuntru, care abia așteaptă să iasă și să-mi îndeplinească trei dorințe. În loc de dorințe împlinite, m-am ales cu pierderea semnalului. Muzica pe care o ascultam în flux s-a întrerupt, iar săgeata de pe Google Maps care ar trebui să-mi indice cum să ies de pe drumul acesta din mijlocul-pustietății-ca-într-un film-cu ucigași-în serie a dispărut.

Da, am impresia că trăiesc începutul unui film de groază. Cred că sunt fata aceea la care oamenii din public strigă „Ești o idioată!“, în timp ce firimiturile de la floricelele de porumb cad din gurile lor lacome. O, Doamne, oare am făcut o greșală? Mi-e teamă că mi-am uitat luciditatea acasă, în Nashville, împreună cu poarta mea de fier și sistemul de securitate ca la baza militară Fort Knox. Și pe Will, paznicul meu fabulos, care se află la post în fața casei mele și nu permite nici unui intrus să se strecoare pe proprietatea mea.

Cu câteva ore mai devreme, managera mea, Susan, și asistentă ei, Claire, mi-au umplut capul cu detaliile programului meu care se anunță foarte încărcat pentru următoarele trei săptămâni, chiar înainte de debutul turneului mondial de nouă luni. Problema este că astăzi a fost ultima zi din cele trei luni istovitoare de repetiții, pe care le-am dedicat exclusiv învățării coregrafiei de concert, punerii în scenă, finalizării listei cu melodiile pe care intenționez să le cânt, exercițiilor riguroase și repetării cântecelor, toate acestea cu zâmbetul pe buze și prefăcându-mă că pe dinăuntru nu mă simțeam ca un morman de gunoi putrezit.

Am rămas tăcută în timp ce Susan turuia nonstop, iar degetele ei lungi, subțiri, cu manichiura perfect îngrijită derulau încontinuu pe ecranul unui iPad mai multe adnotări

la programul meu. Un program pe care ar fi trebuit să fiu încântată să-l aud. Să fiu onorată să-l am! Dar, de pe undeva de la mijlocul prezentării, n-am mai auzit nimic. Vocea ei a început să se distorsioneze și să semene cu cea a lui Charlie Brown, zicând doar *bla-bla-bla* și tot ce auzeam era propria inimă bătându-mi în urechi. Tare și dureros. Eram complet amortită. Și ce m-a speriat cel mai tare a fost că Susan nici măcar nu părea să observe.

Mă face să mă întreb dacă nu cumva disimulez prea bine. Zilele mele urmează același tipar: zâmbesc unei persoane și dau din cap. „Da, mulțumesc.“ Zâmbesc altei persoane și dau din cap. „Da, desigur că pot să fac asta.“ Susan îmi dă un text perfect scris de cei din echipa mea de PR și îl memorez. „Culoarea mea preferată este albastru, la fel ca rochia Givenchy pe care o voi purta la premiile Grammy. Bineînțeles că o mare parte din succesul meu i-l datorez mamei mele iubitoare și devotate. Nu trece nici măcar o zi în care să nu mă simt incredibil de binecuvântată că am această carieră de succes și pe minunații mei fani alături.“

Politicoasă, politicoasă, politicoasă.

O picătură fierbinte îmi udă coapsa și îmi dau seama că plâng. Nu cred că ar trebui să plâng doar gândindu-mă la astfel de lucruri. Am câștigat de două ori premiul Grammy și am un contract semnat, în valoare de nouăzeci de milioane de dolari, cu cea mai mare casă de discuri din branșă, așa că nu ar trebui să plâng. Nu are rost să plâng. Și, cu siguranță, nu ar trebui să fiu în vechea mea mașină la miezul nopții conducând nebunește cât mai departe de tot și de toate. Lista de oameni pe care îi voi dezamăgi mi se derulează prin fața ochilor și sentimentul de vinovăție devine insuportabil. Nu am întârziat *niciodată* la nici un interviu până acum. Urăsc să dezamăgesc oamenii sau să mă comport de parcă timpul meu ar fi mai valoros decât al lor. La începutul carierei mele, am jurat că nu o să las celebritatea să mi se urce la cap. Este important pentru mine să mă fac cât mai plăcută – chiar dacă este dificil.

Dar ceva din cuvintele de despărțire ale lui Susan în seara asta mi-a pus capac: „Rae“ – pentru că ea preferă să mi se adreseze folosind mai degrabă numele meu de scenă, decât pe cel adevărat, și anume Amelia – „pari obosită. Odihnește-te cât poți în seara asta, ca să nu apari cu ochii umflați în fotografiile celor de la *Vogue*, pe care ți le vor face la interviul de mâine. Deși... este din nou la modă să afișezi un aer obosit...” A privit gânditoare în tavan și aproape că mă așteptam să-i răspundă chiar Dumnezeu ce este cu pungile mele de sub ochi: „Da, uită ce ți-am spus mai devreme! Asta îți va atrage simpatia fanilor și va stârni puțină vâlvă”.

S-a întors și a plecat – asistenta ei, Claire, s-a oprit o clipă, aruncându-mi o ultimă privire ezitantă peste umăr. A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, și m-am trezit sperând cu disperare s-o fi făcut. „Privește-mă, te rog!”

– Noapte bună, a spus ea în cele din urmă și apoi a plecat.

Am rămas multă vreme în tăcerea asurzitoare, întrebându-mă cum de am ajuns aici. Și cum să fac să ies din această carapace pe care mi-am construit-o singură, fără să vreau? Acest sentiment de însingurare a început să încolțească în sufletul meu cu câțiva ani în urmă și am sperat atunci că mi s-a întâmplat din cauza stilului de viață din L.A. de care mă săturasem și fiind convinsă că aveam nevoie de o schimbare. Mi-am luat catrafusele și m-am mutat la Nashville, Tennessee, unde puteam să rămân conectată la industria muzicală, dar fără a mai fi la fel de expusă. Nu a mers. Sentimentul de însingurare m-a ajuns din urmă.

Când întâmpină probleme de genul acesta, oamenii apelează fie la familie, fie la prieteni, fie la clarvăzători și la globurile lor magice. Dar eu m-am întors la singura persoană care nu m-a dezamăgit niciodată: Audrey Hepburn. În seara asta, am închis ochii și mi-am trecut degetul peste colecția mea de DVD-uri cu Audrey (da, încă mai am un DVD-player) jucându-mă

în gând de-a *ala bala portocala* până când m-am oprit la *Vacanță la Roma*. A fost ca un miracol. În film, Audrey joacă rolul prințesei Ann, care, simțindu-se la fel ca mine – singură și copleșită de obligații – evadează să exploreze străzile din Roma în toiul nopții. (Ei bine, mai mult se împleticește decât fuge, fiind amețită din cauza somniferului, dar asta este irelevant.)

Și brusc, mi-am dat seama că am găsit răspunsul pe care îl căutam. Trebuia să fug din casa aceea, de Susan, de responsabilitățile mele, de absolut tot și să evaderez la Roma. Numai că Italia este mult prea departe ca să mai pot să-mi programez o călătorie din scurt, ținând cont că urmează să plec în turneu peste trei săptămâni, așa că m-am mulțumit cu cea mai apropiată destinație cu același nume pusă la dispoziție de Google Maps, *Roma, Kentucky*. La o distanță de fix două ore de casa mea, unde am găsit și o micuță pensiune minunată în centrul orașului, conform aceleiași aplicații. Locul perfect ca să mă adun și să ies din depresie.

Așa că m-am dus în garaj unde sunt cele trei mașini ale mele, am trecut pe lângă cele două vehicule scumpe pe care le dețin și am ridicat prelata de pe vechea mea mașină, pe care nu am mai condus-o de zece ani. Am pornit motorul și am plecat în căutarea Romei.

Și acum sunt pe un drum absolut înfricoșător și cred că o parte din blocajul meu emoțional începe să se risipească pentru că încetul cu încetul îmi dau seama că am avut o idee proastă. De undeva din ceruri Audrey mă privește învăluită în aura ei, clătînând din cap. Mă uit la ecranul luminos al telefonului. Cuvintele „lipsă semnal“ sunt afișate acolo unde apar de obicei liniile semnalului și jur că acele cuvinte clipesc la mine, de parcă mi-ar râde în față. „Ai făcut o alegere proastă. Acum tu vei fi protagonista următoarei știri difuzate în emisiunea *Dateline NBC*“.

Înghit în sec și îmi spun că sunt bine. Nici o problemă. Totul este bine.

- Șterge-ți lacrimile și dă-i un șut acestei atitudini sumbre, Amelia! Îmi spun cu voce tare deoarece, cu cine altcineva ar mai putea vorbi o fată când e singură în mașină și are o cădere nervoasă?

Tot ce vreau este ca mașina să mai meargă încă zece minute, până când reușesc să ies de pe acest drum îngrozitor și să ajung la micuța pensiune din oraș. O să-mi las bucuroasă mașina să-și dea obștescul și binemeritulul sfârșit când ajungem acolo – unde sunt lumini pe stradă și unde sper că nu există nici un ucigaș în serie precum Hillbilly Joe, care să stea la pândă așteptându-mă, și apoi să-mi arunce cadavrul prin vreun șanț.

Dar, vai, ce se întâmplă? Mașina mea a scos un zgomot de parcă s-ar fi dezintegrat și a început să tremure din toate balamalele... literalmente a început să *vibreze* de parcă am fi la începutul anilor 2000 și am tunat-o cu un sistem hidraulic. Mai trebuie să se aprindă doar niște lumini mov pe sub mașină și sunt gata să pornesc într-o călătorie în timp!

„Nu, nu, nu!” o implor. „Nu-mi face asta acum!”

Dar fix asta face.

Mașina se oprește, scoțând niște pârături, fără nici o urmă de demnitate, pe marginea drumului, în noaptea neagră ca bezna. Încerc disperată să pornesc iar motorul, dar fără sorți de izbândă. Singurul lucru pe care îl mai poate face este să scoată câteva zgomote. Mâinile îmi sunt crispate pe volan și mă holbez în noaptea necruțătoare în timp ce încep să conștientizez treptat ce mi se întâmplă. Am încercat să plec în aventura asta de capul meu, fără ajutorul lui Susan, și am eșuat din prima noapte, după doar două ore. Dacă acesta nu este cel mai patetic lucru pe care l-ați auzit vreodată, atunci nu știu ce altceva ar mai putea fi. Sigur, pot cânta pe o scenă în fața a mii de oameni, dar nu pot face ceva atât de banal cum ar fi să conduc dintr-un stat în altul.

Din moment ce nu am de ales decât să stau în mașină și să aștept până dimineață când va răsări soarele ca să pot vedea clar dacă nu cumva cineva ține o drujbă însângerată în direcția mea, îmi las capul pe spate în scaun și închid ochii. Mă declar înfrântă. Măine-dimineață voi găsi o modalitate să o sun pe Susan. O voi pune să trimită o mașină și o să lupt singură cu mine ca să ies din starea asta de spirit melancolică.

Cioc, cioc, cioc!

Țip și sar în scaun, lovindu-mă cu capul de plafon. Mă uit pe fereastră și, la naiba, este cineva lângă mașina mea! Până aici mi-a fost. Acesta este momentul în care voi fi ucisă și, după ce povestea adevărată a morții mele va fi difuzată pe *E Hollywood News*, oamenii își vor mai aminti de mine din cauza morții mele cumplite în lanul de porumb.

– E totul în regulă? Ai nevoie de ajutor? se aude vocea înfundată a bărbatului care se află lângă mașina mea și îndreaptă fasciculul unei lanterne prin geamul portierei, orbindu-mă pentru câteva clipe.

Îmi ridic mâinile pentru a-mi proteja ochii de lumină, și, în același timp, să-i obstrucționez vederea, ca să nu mă recunoască.

– Nu, mulțumesc! strig prin geamul închis, inima bătându-mi nebunește în piept. Sunt bine! Eu-eu n-am nevoie de ajutor! Cu siguranță nu de la un străin în miez de noapte.

– Ești sigură? spune el, dându-și seama în cele din urmă că mă orbea cu lanterna și întorcând-o de pe fața mea.

Are o voce drăguță, trebuie să recunosc asta. Un amestec de răgușeală și de tandrețe totodată.

– Sunt sigură! spun pe un ton vesel, pentru că, indiferent dacă în jurul meu totul se duce de râpă, cel puțin încă știu cum să disimulez buna dispoziție. Totul este sub control!

Îi fac semn că sunt bine cu mâna pentru a-mi întări spusele.

– Se pare că ți s-a stricat mașina.

Nu pot să recunosc asta! Practic, i-aș spune că sunt o țintă sigură. „Și telefonul meu nu mai are rețea! Ai vrea să ies singură din mașină ca să mă poți răpi sau ar fi mai distractiv să spargi chiar tu geamul? Alege-ți singur provocarea!”

– Nu. Doar... am luat o mică pauză.

Zâmbesc tensionată, ascuzându-mi fața cât de mult pot, sperând că nu-și va da seama că un artist care valorează milioane de dolari se află în această Corolla rablagită.

– Motorul tău scoate fum. El îndreaptă lanterna spre norul dens de fum care iese de sub capota mașinii mele. Țsta nu-i un semn bun.

– Oh... da, spun cât se poate de relaxată. Mai face așa din când în când.

– Motorul mașinii tale fumează de obicei?

– Mda.

– Nu te aud.

– Mda, spun eu mai tare și mai vioi decât înainte.

– Bine. Este evident că nu crede nimic din ce-i spun. Uite ce e, cred că ar trebui să ieși. Nu ești în siguranță dacă să stai într-un vehicul care scoate fum.

Ha! I-ar plăcea asta, nu-i așa? Ei bine, nici în ruptul capului nu ies din mașina asta. Chiar dacă are o voce drăguță.

– Nu, mulțumesc.

– N-am de gând să te omor, dacă la asta te gândești.

Tresar și mă uit la bărbatul cu silueta întunecată.

– De ce ai spune una ca asta? Acum chiar cred că ai de gând să mă omori.

– Așa m-am gândit și eu, spune el, părând iritat. Ce trebuie să fac ca să-ți dovedesc că nu sunt un criminal?

Mă încrunt gândindu-mă la asta.

– Nimic. Nu ai cum să-mi dovedești.

El mormăie ceva neinteligibil și se duce spre capotă, oprindu-se în fața farurilor. Îl văd acum și uau! Hillbilly Joe

cu siguranță seamănă foarte mult cu Sălbaticul Ken. Poartă blugi și un tricou alb simplu. Părul lui blond cenușiu este tuns mai scurt în lateral, dar are câteva șuvițe jucăușe în creștet. Barba scurtă și neglijentă îi acoperă maxilarul puternic și, dați-mi voie să spun, se potrivește de minune cu umerii largi, trupul subțire și bicepsii care tresar ispititor când ciocăne în capota mașinii. Are un efect atât de... brut asupra mea încât îmi doresc ca aerul condiționat al mașinii să funcționeze.

- Poți să ridici capota ca să mă asigur că nu ia foc nimic?

Nu, nu. Scuze, dar nu. Sexy sau nu, nu deschid capota nici moartă. Dacă el... ei bine, sincer, nu știu nimic despre mașini și n-am idee ce ar putea face astfel încât să agraveze și mai mult situația, dar sunt sigură că poate face ceva.

- Mulțumesc, dar nu am nevoie de ajutorul tău! Voi aștepta până dimineață și o să sun să chem o platformă să mă remorcheze, strig eu îndeajuns de tare pentru ca el să mă audă.

Își încrucișează brațele pe piept.

- Cum ai de gând să chemi o platformă de remorcare? Noi nu avem rețea de telefonie mobilă aici.

La naiba! M-a prins.

- Nu-ți face griji în privința asta. O să găsec eu o soluție. Poți să te întorci liniștit de oriunde ai apărut.

Probabil din vreun tufiș din apropiere, de unde mă va pândi ca să se năpustească asupra mea în clipa în care ies din mașina mea sigură. Și da, îmi dau seama că sunt exagerat de paranoică, dar, când ai avut de-a face cu hărțuitori care încearcă să escaladeze gardul din fața casei tale, făcând-o pe instalatorul, ca să poată să treacă de paznicul tău și/sau să-ți trimită șuvițe de păr cerându-ți să ți le pui sub pernă noaptea, începe să încolțească în tine un sentiment de paranoia față de străini. De aceea, n-ar fi trebuit NICIODATĂ să plec din casă neînsoțită. Trebuie să accept faptul că nu mai sunt *eu* cea de odinioară și nici nu voi mai fi vreodată.

Sălbaticul Ken nu pleacă. Revine în dreptul geamului și se apleacă din nou, cu o mână ferm plantată deasupra portierei, demonstrându-mi cât de lat este în umeri.

– Un motor care scoate fum nu mai are cum să funcționeze. Trebuie să ieși. Îți promit că nu o să te rănesc, dar, dacă mașina ta va fi cuprinsă de flăcări, cu siguranță vei fi. Te asigur că sunt o persoană de încredere.

– Așa spun toți criminalii... înainte să ucidă pe cineva.

– Ai întâlnit mulți criminali în viața ta?

„Unu la zero pentru Sălbaticul Ken.“

Zâmbesc și încerc să par cât mai amabilă.

– Scuze, dar... n-ai vrea mai bine să pleci? Serios, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar... prezența ta mă neliniștește.

– Dacă plec, o să ieși?

Râd forțat.

– Cu siguranță nu acum! Apropo, de unde ai apărut?

Bărbatul dă din cap spre cealaltă parte a mașinii și nu pare deloc afectat când spune:

– Ești în fața curții mele.

Ups!

Mă întorc și văd că, bineînțeles, mă oprisem în fața unei curți. Curtea *lui*, din câte se pare. Nu pot să nu zâmbesc când văd casa drăguță. Micuță. Albă. Cu obloane negre. Cu două lumini așezate de o parte și de alta a ușii de la intrare și un balansoar în veranda din față. Cu o peluză mare de jur împrejur. Îți dădea senzația de acasă.

– Cred că știi deja răspunsul, zice, dar nu vrei să intri și să suni pe cineva? Am un telefon fix.

Râd atât de tare la sugestia lui încât tresare. O, Doamne, a fost nepoliticos din partea mea. Îmi dreg glasul:

– Îmi pare rău. Nu. Mulțumesc... Dar nu, spun eu pe un ton serios de data asta.

– Bine. Cum dorești. Dacă ai nevoie de ceva și decizi că nu sunt un ucigaș, mă găsești aici.

Face un semn spre casă și se îndreaptă de spate. Îl privesc cum traversează curtea lungă și umbra lui dispare înăuntru.

După ce închide ușa de la intrare, oftez ușurată și mă afund în scaunul meu, încercând să nu-mi fac griji că motorul încă scoate fum sau că este atât de cald în mașină sau că mi-e foame, sau că am nevoie urgentă să fac pipi, sau că Susan va fi foarte dezamăgită când își va da seama că nu apar în dimineața asta la interviu.

Nu sunt bine. Cu siguranță nimic *nu* este bine.